

filmoteca

La fúria

Maria Castell

Cantant

@giandgimanagement

L'òpera prima de Gemma Blasco t'accelera el cor i et desperta set de venjança. L'empatia et capta fins a sentir el cos adolorit i et genera la necessitat d'agafar aire enmig d'un mar d'imatges impactants que t'activen la part més animal.

L'actriu Ángela Cervantes encarna l'Álex, una jove actriu que transforma el seu turment en una oportunitat d'expressió i alliberació personal. La seva actuació física i arriscada et connecta amb la vulnerabilitat de la protagonista, però alhora també amb la seva valentia.

El film persegueix un camí obscur, iniciat amb la violació que pateix l'Álex la nit de Cap d'Any, i alimentat pel fàstic deglutit a la força i la ràbia desbocada que comporta. Aquest acte violent i no desitjat crea en ella un pensament, una olor, un malson, que transita en solitud.

La història fa reflexionar sobre el rol que adopten els familiars davant una situació tan delicada. L'actor Àlex Monner representa el seu germà Adrián, que, en saber-ho, es mostra sobreprotector i s'obsessiona fins al punt de sentir-se'n responsable.

És típic d'un vincle que no conrea la confiança. Aquesta idea de voler salvar els qui estimes es confon amb la d'ajudar-los. Com si fóssim dotats d'un superpoder, dictem a mode de lliçó com han d'actuar. Malgrat les bones intencions, posa en dubte que se'n pugui sortir per si sola, i ella acaba per distanciar-se'n.

Asfixiada per la por i el dolor, s'allunya de la seva zona de confort i cerca el culpable com un llop que rastreja la seva presa. De les entranyes li neix un desig d'esquarterar-la i evidenciar-ne el nom. Ella mateixa en segueix les passes, per acabar amb el record que li retorna com el suc gàstric. És una caçadora, perduda a voltes entre sanglots i desesperació, enfocant la vista amb un clar objectiu.

El relat cinematogràfic enalteix la feminitat com una fortalesa, posant al centre la dona capaç d'autosostenir-se amb l'art com a mitjà curatiu. Tot i ser una víctima, no sent pena per ella mateixa, sinó una necessitat absoluta de trobar respostes i fer justícia. Un bon exemple d'empoderament davant d'una situació complexa, on en comptes de tendir a la

Tot i ser una víctima, no sent pena per ella mateixa, sinó una necessitat absoluta de trobar respostes i fer justícia

depressió, la protagonista n'emer-geix encara amb més força.

Tot i això, la pel·lícula fa pensar en les limitacions de les dones en una societat patriarcal. El mite de Medea és present a la ficció quan la protagonista la interpreta. Per guarir la ferida l'actriu se serveix de la interpretació teatral, gairebé escopint foc per la boca amb el discurs projectat. I convida a qüestionar-se: Medea és una dona que mata els seus dos fills per fer-los mal, o bé és una dona, subjugada per l'abandó del patriarca, que emmalalteix de dolor i de ràbia?

La música forta, colpidora i ràpida, emmarca un escenari impactant i t'empeny a sentir les emocions a flor de pell. Els plans juguen amb la llum i la foscor, quan en l'obscuritat apareix el trauma i en la llum s'evidencien les peces del joc. Un joc de silencis i mirades, de violències obstinades.

És un homenatge a les dones. Moltes recullen l'odi dels qui les maltracten i s'aprofiten dels seus cossos sense tenir en compte que no són un objecte a l'abast de qualsevol, sinó un palau, un refugi amb normes i

límits. Deesses d'una societat que viu a mercè del «sexe dominant», de la repugnant esfera que gira al voltant dels qui regnen per sobre de tot i de qualsevol persona. Encara avui pots sentir les veus que es queixen, són les fúries que criden perquè han estat anul·lades, maltractades, embogides d'incomprensió.

Estava enfurismada, vaig sortir del cinema com si *La fúria* s'hagués apoderat de mi. Només se'm repetia una idea a la ment: «Totes podem ser ella». I, ja només per la consciència que em despertà, vaig pensar que tothom s'hi hauria de capbussar. ■

La fúria
Gemma Blasco
2025